

Mennyi az elég?

A címben fölött kérdésre válaszolva legföljebb csak annyit tudok mondani: kérem, nálunk mindenből kevés van! Kevés van lakásból, óvodai helyből, tanteremből, üzletből és áruból, pénz- és jóltéből, hóból és taxiból... Szóval mindenből, mert mi hiánygazdálkodást folytatunk, ha kényszerből is, s e kényszerből bőségesen el vagyunk látva kényszerképzetekkel is.

Mert például: nálunk kevés a hó. És valóban, s nemcsak a síelők mondják, a mezőgazdák is. Teljes joggal. Ha pedig véletlenül hó lenne elég (mint éppen most, vagy a tavalyi hóvihár idején), akkor a hóeke a kevés, mert képtelenek fél nap alatt eltakarítani a városra két nap alatt lezúdult egyhavi hómenviségét.

Mondhatnám: borzalom. S az is, ahogyan félmegoldásként ilyenkor a sós homokkal felszórt, félig-meddig olvadó hóbuckákön csúszkálunk kocsinkal. Mert — legalábbis ahogyan értesülve vagyok, és tévémen látom — nálunknál több havat látó, és gazdagabb országokban a nagyobb főútvonalakról letúrnák a havat, a többjén úgy hagyják. Majd letaposkák maguk az autók, s harminc-negyvennel még mindig biztonsággal lehet közlekedni a leprévelt havon, ami így, s ó nélkül még a karosszéziákat, s az út menti fákat sem teszi tönkre...

De nálunk mindenből éppen elegendőnek kell lennie! Mert ha „keves” a hóeke, s nem jut mindenhol? Akkor tanácselnök és városgazdálkodás-igazgató legyen a talpán, amelyik végighaligatja a panaszaradatot... És így inkább végezzünk félmunkát sokfelé, mint egész munkát egy-két főútvonalon. (Mindenhová és egyszerre aligha juthatna hóeltakarító jármű, mert akkor adónkat alighanem a kétszeresére kellene emelnünk!)

Apropó! Tényleg, miből, mennyi az elég? Például lakásból? Mert amíg kevés volt belőle (abszolút lakáshiány), mindenki amellett kardoskodott: építsünk még több lakást! És építettünk. Annyit, hogy mára immár fölül van belőle. Úgyanyira, hogy akik birtokon belül vannak, már soknak is tartják Szeged lakásait, mondván: nincs már értéke a lakásnak (értésd: nem tudnak jóval több pénzt kivenni belőle, mint amennyit kaptak). Aki pedig birtokon kívül van (értésd: még nincs lakása), keres ugyan lakást, de kevesebb pénzével nyugodtabban alkuszik kevesebbért, mert több az eladó ma-napság, mint a vevő. És lassan így lesz ez az autó-piacon is, és tán más piacokon és boltokban is. Leg-főképp, ha valamiből elég van, az éppúgy szálka sokak szemében, mintha kevés lenne ugyanabból.

De végül is: mennyi az elég? Azt hiszem, mindenből annyi, ami éppen kényelmi pozíciót teremt a piacon, hogy a vevő válogathasson. Lakásból is, és még sok minden másból. Vagyis mindabból, ami nem a közterhek növeli, ha elegendő mennyiség lesz belőle, hanem valamennyiünk helyzetét teszi reálisabbá. Mert amiben a közgondoskodásra vagyunk szorulva abból aligha követelhetünk sokkal többet a meglévőnél. Például üzletekben. Mert hiába zsúfoltak sokszor a meglévő ABC-k, olyan kicsi a kereskedelmi árás, hogy egyszerűen nem képző-dik annyi fejlesztési alap, amelyből kényelmes árú-házakat lehetne létrehozni a lakótelepeken. Ha pedig az árast növelnék, nekünk kellene havonta több száz forinttal megfizetnünk a jövőbeli kényelme-sbb bevásárlások feltételeit.

Mégis, akad terület bőven, ahol mi, fogvasztók és szinte azonnal finanszírozzuk a többletké-nálalatot. Például a taxiknál, amelyekből végre lett több is. És máris azt mondják a kényelemhez szokott szolgáltatók: több is van már a kelleténél! Több? Szilveszter éjszaka csak a Tempóhoz több mint 2100 telefonhívás érkezett! És egyszerű hétköz-napokon is üres a Volán Takaréktár utcai drostija, mint ahogyan a Szeged taxi Széchenyi téri állomása is. Az elég pedig ott kezdődne, hogy a szolgáltató vár a kuncsaftja, s nem fordítva, ha a kuncsaft fi-zet, s nem a költségvetés...

Akkor hát mennyi is az elég? Szávay István

Genf

Várákozások és kérdőjelek

Gromiko-Shultz találkozó kezdődik

Andrej Gromiko szovjet külügyminiszter a miniszte-rium vezető munkatársai, tanácsadói kíséretében va-sárnap délután megérkezett Genfbe, a szovjet-amerikai külügyminiszteri tanácsko-zások színhelyére.

A szovjet diplomácia ve-zetője repülőtéri beszédében kijelentette:

„Azért jöttem Genfbe, hogy George Shultz amerikai külügyminiszterrel megvi-tassam az úrfegyverekről és a nukleáris fegyverekről folytatandó tárgyalásokkal összefüggő kérdéseket. Mint ismeretes, a Szovjetunió és az Egyesült Államok koráb-ban elvi megállapodásra ju-

tott arról, hogy tárgyalá-sokat kezd erről az össze-függő kérdéscsoportról. Meg-állapodás született arról, hogy ennek a találkozónak az lesz a célja, hogy közös értelmzést dolgozzunk ki a folytatandó tárgyalások tár-gyáról és céljairól.

A Szovjetunió arra törek-szik, hogy alapvető irány-elveket dolgozzanak ki, ame-lyek alapján a tárgyalások kölcsönösen elfogadható megállapodásokhoz vezet-hetnek, amelyek megakadá-lyozzák a fegyverkezési ver-senyt a világűrben, egyúttal pedig biztosítják a haladást a nukleáris fegyverek radi-kális csökkentésének útján, hosszabb távon pedig a

nukleáris fegyverek teljes felszámolását.

Szeretnénk remélni, hogy az Egyesült Államok is fe-lelős, építő módon közelíti meg a találkozónkon megvita-tandó kérdéseket.

Végül hangsúlyozni sze-retném, hogy mi ezen a ta-lálkozón is a Szovjetunió elvi politikájából indulunk ki, amely a béke erősítésére és a nukleáris háború ve-szélyének elhárítására irá-nyul” — hangoztatta Andrej Gromiko.

Vasárnap reggel Genfbe érkezett Shultz amerikai külügyminiszter. Shultz pén-teken még egy megbeszélést folytatott Reagan elnökkel,

majd részt vett azon a tá-jékoztatón, amit a kong-reresszus két háza vezetőinek adtak a Fehér Házban az amerikai tárgyalási tervekről.

Reagan ezen a megbeszé-lésen megismételte: az Egyesült Államok folytatni kívánja úrfegyverkezési programjának megvalósítá-sát és ezt nem hajlandó a genfi megegyezés érdekében feladni. Az elnök egyúttal kifejtette, hogy véleménye szerint helytelen volna túlzott reményeket fűzni a kül-ügyminiszterek mostani megbeszéléséhez. Robert Dole, a szenátus republiká-

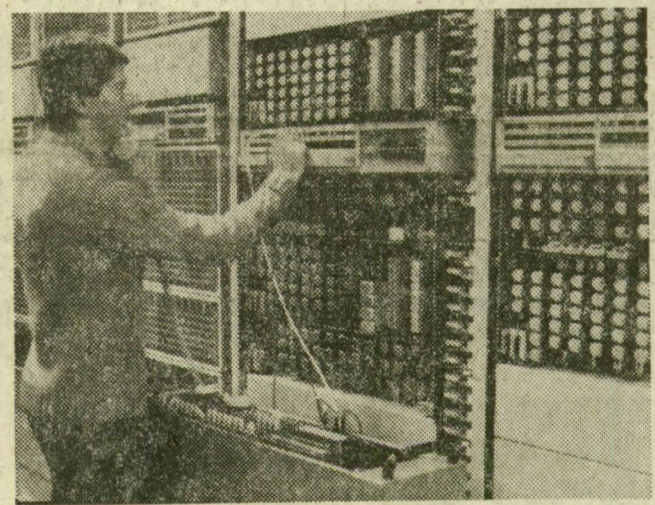
(Folytatás a 2. oldalon.)

Telefonálni muszáj

Füstjel, dűbszó, űrtűzek és jelzőfények, lovas futár, postagalamb, szikratávíró...

A társaslénysorsra ítélte-tett ember alapvető igénye, a kapcsolatteremtés, amióta csak közösségek létezéséről tudunk. Jóllehet, koronként különböző mértékű volt a hírközlés jelentősége a min-dennapi életben, a civilizá-ció fejlődésével a veleszem-ben támasztott követelmé-nyek, „hegymagasságúakká” nőttek. Valljuk be, manap-ság olyannyira elválasztha-tatlan tőle, hogy nem csu-pán hozzátartozója, kiszol-gálója egy társadalomnak, hanem technikai fejlettségé-nek fokmérője is. Ez a meg-méretés pedig a működőké-pesség egyik fontos tantár-gyának bizonyítványát ál-lítja ki.

Szociológusok hada viz-sgálja, mi mindent nyer a gazdasági élet, ha a hírköz-lés segítségével egy vállalat egyszerre „jelen tud lenni” az ágazat valamennyi szin-terén, a belföldi-külföldi piacon partnereinek és egy-általán: a környezetében. A kutatóknak, hazai példákat elemezve inkább negatív tap-pasztalatait lehetnek: mi mindent veszít egy cég, ha mindezeknek híján, szűké-ben van. Ha azért nem tud indítani időben egy piacot nyitó áruszállítmányt, mert fél napig nem tudja felhív-

Nagy László felvétele
Egy ember, sok elektronika

nij a külkereskedőt, ... vagy fel tudja hívni, de — hogy közeli példánál maradjunk — mire a Szeged környéki homok aranylo barackjait kamionba rakó szövetkeze-thez eljut a hír, már felé-ér az áru, de ha nem épp felé, akkor sem biztos, hogy érdemes útnak indítani, mert a müncheni piac felé e közben már robognak az idejekorán riasztott konkur-rens kamionok.

Telefonálni muszáj, mond-hatnánk az ismert latin szólást kifordítva, és mai viszonyainkra átértelmezve. A Szovjetunióban, a telefon-ellátás gazdasági összefüg-géseit vizsgálva megállapí-tották, hogy hozzávetőle-esen minden egyes rubel, amelyet a távközlésre fordí-tanak, három rubelt hoz. Nem a postának — a nép-gazdaságnak! Magyarorszá-gon is végeznek hasonló elemzéseket. Nemrégiben a Mezőhegyesi Mezőgazdasági Kombinátban volt vizsgálat, melynek adatait számítógé-peken dolgozzák fel. Miután eddig erről „nem kaptunk vonalat”, szakszerűtlenül ki-szívárogtathatunk annyit a tudományos vizsgálódás meg-nem tudott műhelytitkaiból, hogy elképzelhető olyan vég-eredmény, amelyből kitű-nik: ha több a telefonvonal, jobban lehet telefonálni. Ez azonban még meg nem erő-sített információ, kérjük, nem túlértékelni!

Jelenleg a telefonszolgá-ltatás a posta legjövődeme-zőbb üzletága. Olyannyira a „legjövődemelmezőbb”, hogy kis túlzással mondva, időn-ként ez tartja el a többit. A csomagfeladás, a levélforga-lom még mindig a ráfizetées szakadék szélén táncol. A már működő telefonállomá-sok viszont havi 200 forintos számlán felül már nyeresé-gesek. Örüljünk, a három-ezer új állomásnak: három-ezer új pénztermelő készülék!

lett a zsebünkbe nyúlni — ka-matra adott kölcsönért.

Tavalyra 500 kötvényes ál-lomás bekötését vállalták — 900-at helyeztek üzembe. Építik a kábélhálózatot, fo-lyamatosan kötik be a köt-vényjegyzésben szereplő ál-lomásokat, s elkezdődtek a szegedi központ 3000 állo-másos bővítésének műszaki munkái.

A nyilvános fülkék számát növelik, legtöbbjükét felsze-relik távhívásra alkalmas ké-szülékekkel. A gépeket beind-ult...

Régi vágyunk teljesül, só-hajthatnánk fel, ha a régi (tényleg régi!) lemaradást pótló intézkedések sorát em-lítjük. Csak hát tudjuk ezt a telefonvonal mindkét végén, hogy a szükségszerűség kény-szere alatt megtett lépések — ha már nem is ólomlábakon, de még nem is hétmérföldes csizmában — annak a már említett bizonyítványának az osztályzatai javára történ-nek, amelyet végül is, nem-csak mi állítunk ki, hanem a „másik iskolában” is, ame-lyet úgy hívunk, külvilág.

Zúgolódunk még a kötvény-jegyzésen, felpanaszoljuk vitathatatlanul javításra ér-deemes sorsunkat, s az sem nagyon vizsgálat bennünket, hogy a Szegedi Postaigazga-tóság akciójával messze az országos fejlesztési átlag fö-lé kerütnék.

Ha eközben megkapjuk az új telefonkészüléket, hálások vagyunk a postának. Miköz-ben nem tudjuk, hogy nem-csak velünk „tettek jót”. Bár egy új telefonállomás bekö-rtése 46 ezer forintba kerül a postának, s ebből általában csak 6 ezer forintot kap visz-zza, hosszabb távon tisztes-sített információ, kérjük, seges haszna is lesz belőle.

Jelenleg a telefonszolgá-ltatás a posta legjövődeme-zőbb üzletága. Olyannyira a „legjövődemelmezőbb”, hogy kis túlzással mondva, időn-ként ez tartja el a többit. A csomagfeladás, a levélforga-lom még mindig a ráfizetées szakadék szélén táncol. A már működő telefonállomá-sok viszont havi 200 forintos számlán felül már nyeresé-gesek. Örüljünk, a három-ezer új állomásnak: három-ezer új pénztermelő készülék!

Igriczi Zsigmond

Fegyverrel, szerszámmal, fegyelmekkel

Megyéinkben is megkez-dődtek a hagyományos év eleji munkásszégyülemek, ame-lyeken értékelik az elmúlt évi munkát és számba veszik az idei teendőket. Január 5-én, szombaton délelőtt ke-rült sor Szegeden a Techni-ka Házában a megyei törzs ünnepélyes gyűlésére, ame-lyen részt vettek a párt-, ál-lami, társadalmi szervek, a társ fegyveres testületek kép-viselői és meghívott hozzá-tartozói. A résztvevők egy perces néma felállással adóz-tak Pusztai István, a megyei törzs volt tagja emlékének, aki nemrég 71 éves korá-ban hunyt el. (Az ünnepi gyűlésről részletesen lapunk 2. oldalán számolunk be.)

Dr. Komócsin Mihály köszönti a megyei törzs gyűlésének résztvevőit

Enyedi Zoltán felvétele